

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 86/23

Luxemburg, 25 mai 2023

Hotărârea Curții în cauza C-290/21 | AKM (Furnizare de pachete prin satelit în Austria)

Retransmisie transfrontalieră de programe prin satelit: principiul statului de emisie se aplică și furnizorului de pachete prin satelit

În consecință, atunci când este obligat să obțină autorizația titularilor drepturilor de autor și drepturilor conexe vizați pentru actul de comunicare publică la care participă, furnizorul de pachete prin satelit trebuie să obțină această autorizație numai în statul membru în care semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit

Reclamanta din litigiul principal, Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH (AKM), este o societate austriacă de gestiune colectivă a drepturilor de autor. Ea este titulara unei licențe de exploatare pentru opere muzicale, care o abilitază să exercite, cu titlu fiduciar, drepturi de difuzare pe teritoriul austriac. Societatea Canal+ Luxembourg Sàrl (denumită în continuare „Canal+”) este un operator de televiziune cu sediul în Luxemburg care oferă, prin satelit, în Austria, pachete de programe codificate (pachete prin satelit) de la mai multe organisme de radiodifuziune sau televiziune situate în alte state membre, de înaltă definiție sau la definiție standard.

Introducerea fiecăruia dintre semnalele prin satelit purtătoare de programe în lanțul de comunicare (legătura ascendentă) se efectuează cel mai adesea chiar de organisme de radiodifuziune sau televiziune, uneori de Canal+, în aceste alte state membre. Se emite un fascicul care conține întregul program de înaltă definiție, precum și informații suplimentare, cum ar fi datele audio și datele privind subtitlurile. După ce a fost „retransmis” de satelit, acest fascicul este captat de instalații de recepție prin satelit în interiorul unei zone de acoperire. Apoi, fasciculul respectiv este fracționat, iar utilizatorul poate accesa oricare dintre programe pe un terminal prin intermediul unui decodor. Pachetele prin satelit furnizate de Canal+ conțin programe de televiziune cu plată și gratuite. Spre deosebire de cele cu plată, cele din urmă nu sunt codificate și pot fi captate de oricine la calitate standard pe teritoriul austriac.

Considerând că societatea Canal+ încălca drepturile a căror gestiune o asigură, AKM a introdus o acțiune în fața instanțelor austriece având ca obiect în esență încetarea difuzării de către Canal+ a semnalelor prin satelit în Austria, precum și plata unei despăgubiri, susținând că, în statele membre în care are loc actul de emisie sau de comunicare publică prin satelit, nu s-a obținut nicio autorizație pentru o asemenea exploatare și că ea nu a autorizat această difuzare în Austria.

Sesizat cu un recurs împotriva hotărârii Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria), care a considerat printre altele că pachetele prin satelit în discuție ajungeau la un public nou, și anume un public diferit de cel vizat de transmisiunile cu acces liber ale operatorilor de radiodifuziune sau televiziune, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria) a hotărât să adreseze Curții o întrebare preliminară cu privire la interpretarea

Directivei 93/83¹ și, în special, a articolului 1 alineatul (2) litera (b) din acesta. Potrivit acestei dispoziții, comunicarea publică prin satelit are loc numai în statul membru în care, sub controlul și responsabilitatea organismului de radiodifuziune sau televiziune, semnalele purtătoare de programe sunt introduse într-un lanț neîntrerupt de comunicare conducând la satelit și revenind spre pământ.

Aprecierea Curții

Curtea declară că, **în ipoteza în care un furnizor de pachete prin satelit este obligat să obțină, pentru actul de comunicare publică prin satelit la care participă, autorizația titularilor drepturilor de autor și drepturilor conexe vizate, această autorizație trebuie să fie obținută**, asemenea celei acordate organismului de radiodifuziune sau televiziune în cauză, **numai în statul membru în care semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit.**

Curtea amintește mai întâi că, pentru ca norma prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Directiva 93/83 să se aplice, trebuie să fie vorba despre o „comunicare publică prin satelit”, în sensul acestui articol 1 alineatul (2) literele (a) și (c), aceste dispoziții stabilind condiții cumulative în acest scop. Astfel, o transmisie constituie o singură „comunicare publică prin satelit” dacă este declanșată de un „act de introducere” de semnale purtătoare de programe efectuat „sub controlul și responsabilitatea organismului de radiodifuziune sau televiziune”, dacă aceste semnale sunt introduse „într-un lanț neîntrerupt de comunicare conducând la satelit și revenind spre pământ”, dacă semnalele respective sunt „destinate recepționării de către public” și dacă, în ipoteza în care aceleași semnale sunt codificate, dispozitivul de decodare a acestora este „pus la dispoziția publicului de către organismul de radiodifuziune sau televiziune sau cu consimțământul acestuia”.

Apoi, în cazul în care atât o transmisie indirectă, cât și o transmisie directă de programe de televiziune îndeplinesc toate aceste condiții cumulative, trebuie să se considere că fiecare dintre acestea reprezintă o singură comunicare publică prin satelit și este, așadar, indivizibilă. Totuși, indivizibilitatea unei astfel de comunicări nu presupune, prin urmare, că intervenția furnizorului de pachete prin satelit în această comunicare poate fi efectuată fără autorizația titularilor de drepturi în cauză.

În sfârșit, o astfel de autorizație trebuie să fie obținută în special de persoana care declanșează această comunicare sau care intervine la momentul realizării acesteia, astfel încât, prin intermediul comunicării menționate, să permită accesul unui public nou la operele protejate, cu alte cuvinte, un public care nu era luat în considerare de autorii operelor protejate în cadrul unei autorizații acordate unei alte persoane. Or, o comunicare publică prin satelit precum cea în discuție în cauza principală este declanșată de organismul de radiodifuziune sau televiziune sub controlul și responsabilitatea căruia semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit. În plus, este cert că acest organism permite astfel, în general, accesul unui public nou la operele protejate. În consecință, acest organism este obligat să obțină autorizația prevăzută la articolul 2 din Directiva 93/83.

Curtea arată de asemenea că, **în măsura în care se consideră că o astfel de comunicare publică prin satelit are loc numai în statul membru în care semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit, organismul de radiodifuziune sau televiziune este obligat să obțină această autorizare numai în acest stat membru.** Cu toate acestea, ea precizează că, pentru a stabili remunerația adecvată a titularilor drepturilor de autor pentru o astfel de comunicare a operelor lor, trebuie să se țină seama de toate aspectele transmisiei respective, cum ar fi audiența efectivă și audiența potențială a acesteia din urmă. Ea deduce că, **atunci când o parte din această audiență efectivă sau potențială este situată în alte state membre decât cel în care semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit, le revine, dacă este cazul, diferitelor societăți de gestiune colectivă în cauză sarcina de a găsi soluții adecvate pentru a asigura o remunerație echitabilă acestor titulari.**

¹ Directiva 93/83/CEE a Consiliului din 27 septembrie 1993 privind coordonarea anumitor norme referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile difuzării de programe prin satelit și retransmisiei prin cablu (JO 1993, L 248, p. 15, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 134).

În aceste condiții, Curtea amintește că **nu se poate exclude ca alți operatori să intervină în cadrul unei comunicări publice prin satelit, astfel încât operele sau obiectele protejate să devină accesibile unui public mai larg decât cel vizat de organismul de radiodifuziune sau televiziune în cauză. Într-o asemenea ipoteză, intervenția respectivilor operatori nu face obiectul autorizației acordate aceluiași organism. Această situație se poate regăsi în special atunci când un operator lărgeste cercul de persoane care au acces la această comunicare și permite astfel unui public nou accesul la operele sau obiectele protejate.**

În plus, Curtea constată că din considerentele (5), (14) și (15) ale **Directivei 93/83** rezultă că articolul 1 alineatul (2) litera (b) **urmărește să garanteze că orice „comunicare publică prin satelit” este supusă exclusiv legislației privind drepturile de autor și drepturile conexe în vigoare în statul membru în care semnalele purtătoare de programe sunt introduse în lanțul de comunicare conducând la satelit. Prin urmare, ar fi contrar acestui obiectiv ca un furnizor de pachete prin satelit să trebuiască să obțină autorizația titularilor drepturilor de autor și drepturilor conexe vizate și în alte state membre.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Rămâneți conectați!

